

Written by

Tuesday, 05 August 2008 13:51 -

குழந்தைதானே! பாவம், அதற்கென்ன தெரியும்?”

„போகப்போகத் தானா எல்லாம் தெரிஞ்சுக்கும்.“

குழந்தைகள் விஷயத்தில் இப்படி ஒரு போக்கைக் கடப்பிடிப்பதுதான் பல சமயங்களில், அந்தக் குழந்தையின் குணநலன்களைச் சிக்கலானதாக ஆக்கிவிடுகிறது என்றால் நம்ப முடிகிறதா? நம்ப முடியாவிட்டாலும் அதான் உண்மை.

மீண்டும் வயதாகும் போதே குழந்தைக்குத் தன்னப் பற்றிய பல விவரங்கள் புரிகின்றன. „நான் எங்கேயிருந்தது; வந்தனே?” என்பது போன்ற கேள்விகளையெல்லாம் கேட்கத் தெரிகிறது அதுக்கு.

முக்கியமாக, ஐந்திலிருந்து எட்டு வயது என்பது, குழந்தையின் குணநலன்களை உருவாக்குவதில் மிக முக்கியமான பருவம்.

மீண்டும் சக்கர சக்கிளை எடுத்து ஒட்டும் குழந்தை கட்சியில் அந்த சக்கிளை எடுத்த இடத்திலேயே வகைக்கிறதா? என்ன செய்வீர்கள்?

கீழே எதையாவது சிந்திவிட்டால், பக்கத்தில் இருக்கும் துணியால் அதைத் துடைக்க முயற்சிக்கிறதா? என்ன செய்வீர்கள்?

இதென்ன கேள்வி? பார்த்து மகிழ்வனே. மனதிற்குள் பெருமடைப்பதுவனே. தெரிந்தவர்களிடம் இதனைக் கூறி ஆனந்தப்படுவனே என்கிறீர்களா? இவற்றோடு நின்றாவிட்டால் போதாது. நேரடியாகக் குழந்தையைப் பாராட்ட வேண்டும்.

ஒரு வேளை, தற்செயலாக (எடுத்த இடத்தில் மீண்டும் வகைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமலேயே கூட) சக்கிளை அந்த இடத்தில் குழந்தை வதைத்திருக்கலாம். அப்போ உங்கள் பாராட்டின் காரணமாக, இதுதான் சரியான வழிமுறை என்பது குழந்தையின் மனதில் பதியும்.

அதேபோல், அடுத்த முறை எதையாவது கீழே கொட்டிவிடும் போது, அம்மா இல்லாவிட்டால் கூட அவள் „வெரிகுட்“ வார்த்தை, குழந்தையின் மனதில் தோன்றும். துடைப்பதற்குத் தானாக முயற்சிக்கும்.

நல்ல பழக்கங்கள் மட்டுமல்ல, குழந்தை தப்பச் செய்யும் போதும் உடனடியாக சூட்டிக் காட்ட வேண்டும். தான் செய்வது தப்பா என்பது தெரிந்தால் தானே குழந்தையால் அதைத் திருத்திக்கொள்ள முடியும்? தொடர்ந்து தப்பச் செய்து பழகினால், அதை மாற்றிக் கொள்வது கஷ்டம். எனவே, தொடக்க காலத்திலேயே அதை மாற்றிவிட வேண்டும்.

கண்ணாடி டம்ளரை வதைத்துக்கொண்டு, அடிக்கடி விளையாடினால், கீழே விழுந்தால் உடந்து விடும். எனவே இந்த விளையாட்டு வேண்டாம்” என்பதைக் கண்பிப்பாகவோ சொல்லிவிடலாம். தவறு செய்தால் லசோன தண்டனை கொடுப்பதும் நல்லதுதான்.

Written by

Tuesday, 05 August 2008 13:51 -

லசோன எனப் பது நினவில் இருக்கட்டும். ஆனால், அதே சமயம், அந்தத் தண்டனைக் குப் பிறகு கழந்தையைக் கட்டிக்கொண்டு, “நான் இப்படி செய்துட்டனே?... சாரி” என்றெல்லாம் கண்ணீர் வளம் பெருக்கடுக்க வண்டாம். ‘நாம் சிஞ்சு தப்பில்லே போல இருக்கு. அதுக்கு அம்மா கண்டிச்சதுதான் தப்பு’ என்ற எண்ணம் கழந்தைக்கு வந்துவிடும்.

அதிகம் இல்லையென்றாலும், சின்னச்சின்ன உதவிகளைக் கழந்தை பிறருக்குச் செய்யும். தன்குட்டித் தம்பியின் கையிலிருந்து பந்து நழுவி ஓடினால், அதை எடுத்துக் கொடுக்கலாம். தாத்தாவாக்கு அவரது கதைத்தடியை எடுத்துக் கொடுக்கலாம். இதுபோன்ற செயல்களை உன்னிப்பாக கவனித்து உடனடியாக கழந்தையைப் பாராட்டுங்கள். கழந்தையின் எதிரிலேயே பிறரிடம், அந்த உதவிகளைக் குறிப்பிட்டு பெருமைப்பட்டால் மலேமும் நல்லது.

ஆத்திகம், நாத் திகம் ஆகிய கருத்துச் சண்டைகள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். இறை நம்பிக்கை எனப் பது கழந்தைகளிடையே ஒருவித ஒழுக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறது எனப் பது மறுக்க முடியாத உண்மை. பெரும்பாலும், இறை நம்பிக்கையும், ஒழுக்க நெறிகளும் சேர்ந்தே இருப்பதால், ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றிற்குச் செல்வது கழந்தைக்கு எளிதாக இருக்கும்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் (மனநிலை இருந்து எட்டு வயதிற்குள்) கழந்தைக்கு ஒன்று பிடித்துவிட்டால், அதையே திரும்பத் திரும்பக் கடைக்கும். சாம்பார் சாதம் பிடித்துவிட்டதா, அதையேதான் ஒவ்வொரு வேளையும் சாப்பிடும். டாம் அண்ட் ஜெர்ரி கார்ட்டின் பிடித்து விட்டதா, அந்த வீடியோ அல்ல சி.பி. யதைத் தான் தொடர்ந்து போட வேண்டும். இராமாயணம் மனதில் ஈர்த்துவிட்டதா, அதே கதையைத் தான் வீட்டில் உள்ளவர்கள் தினம் தினம் சொல்லவேண்டும். இது போன்ற தொடர்ந்து விரும்பும் இயல்புகளில் தவறில்லை. குறிப்பிட்ட கதைகளையே கடைபிடித்து மனம் கழந்தை, தனக்குள் ஒருவித நம்பிக்கையையும் வளர்த்துக் கொள்கிறது. நல்ல விஷயங்கள் போதிப்பதற்கு இது மிகவும் ஏற்ற பரவம்.

“தினமும் பதினொரு மணிக் குத்தான் படுக்கப் போறான். அவரது பி.வி. பார்க்கிறான். காலையிலே எவ்வளவு எழுப்பினாலும் சூலபத்தில் எழுந்திருக்க மாட்டனே” என்கிறான். அப்புறம் கடசி நிமிஷத்திலே அரக்கபரக்க ஸ்காலுக்கு ஓடறான்.” இப்படிச் சொல்லும் பல அம்மக்கள் நான் சந்தித்து வருகிறேன்.

மனநிறு வயதுவரை ஒருவிதத்தில் பழக்கி விட்டு, கழந்தை பள்ளியில் சேர்ந்தவுடன், அதன் துங்கியழும் நேரங்கள் சட்டென்று மாறிவிட வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்காதீர்கள். அதற்கும் முன்பிருந்தே அதற்கான பயிற்சியைக் கொடுங்கள். கழந்தைக்கு இரண்டு வயதாகும் போதே இரவு எட்டு மணிக் குள் உணவ அளித்துவிடுங்கள். பிறகு கை கால்கள் சூத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். பல் தயேத்துக் கொள்ளவேண்டும். படுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை தினசரி பழக்கமாகிவிடுங்கள். அப்புறம், பள்ளிக்குப் போகும் போது எந்தவித சிரமத்தையும் உணரமாட்டீர்கள்.

சொல்லப் போனால், கழந்தைக்கு ஆறுமாதமானவையே நள்ளிரவில் ஒருமுறை பால் கொடுப்பது என்கிற பழக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு, அதை நிறுத்திவிடுங்கள்.

Written by

Tuesday, 05 August 2008 13:51 -

சில சமயம் ஆழ்ந்த துக்கம் இல்லாத காரணத்தினாலும், காலயில் சூறாசூறாப்பாக எழுந்து கொள்ள முடியாமல் போகலாம். ஆழ்ந்த துக்கம் இல்லாததற்குப் பல காரணங்கள். கிட்ட கனவுகள் அவற்றில் ஒன்று (ஆழ்ந்த துக்கம் இல்லாதபோதான கனவுகள் வருகின்றன என்பதைப்போல, கிட்ட கனவினால் பயமறேபட்டும், இருக்கும் துக்கமும் போகிறது என்பதும் உண்மையே). தொலகை காட்சி, குழந்தைகள் மனதில் பலவித குழப்பங்களையும், பயங்களையும் ஏற்படுத்தக்கூடும். எனவே, சரியான நிகழ்ச்சிகளையே தேர்ந்தெடுத்துப் பார்க்க வைப்பது முக்கியம்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் சில குழந்தைகளுக்குத் துக்கத்தில் நடக்கும் பழக்கங்கூட இருக்கலாம். உடனே பயப்பட்டும் பதறவேண்டாம். பெரும்பாலும் இதெல்லாம் தானாக மறந்துவிடும். உடனே, மனநல மருத்வரிடம் ஓடவேண்டும் என்பதில்லை. பரம்பரை காரணமாகவும், துக்கத்தில் நடக்கும் வியாதி வரக்கூடும். டாக்டரிடம் அடுத்த சிகைப் செய்து கொள்ளும்போது, இதைப் பற்றியும் குறிப்பிடலாம்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் துக்கத்தில் நடக்கும் வியாதி வரவில்லையென்றால், நீங்கள் ஒருவிதத்தில் அமைதி கொள்ளலாம். பின்னாளில் இந்தக் கோளாறு வருவதற்கான வாய்ப்பு மிக மிகக் குறைவு. மௌனக் கோளாறுகளினால் வருவதல்ல இந்தப் பழக்கம்.

குழந்தை பொய் சொல்வது மற்றும் திருடுவது குறித்து ஏற்கெனவே கொஞ்சம் பச்சியூக்கிறோம். இப்போ இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாக அந்தப் பிரச்சனைகளைச் சேலவோமே...

பெற்றோரின் எதிர்பார்ப்பு அளவுக்கு வரமுடியாதபோதான குழந்தை பெரும்பாலும் பொய் சொல்வது, திருட்டுத்தனம் செய்வது போன்ற வழிகளில் ஈடுபடுகிறது என்கிறார்கள் மனநல மருத்வர்கள். புரியாத ஒரு பாடத்தைக்கூட அம்மாவிடம் “புரியுது” என்று குழந்தை கூறுவதும், வீட்டில் நல்ல பெயர் வாங்கவேண்டும் (அல்லது) திட்டிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்ற காரணத்திற்காக பரீட்சையில் கொப்பியடிப்பதும் இதுபோன்ற செயல்கள்தான்.

மற்றவர்களிடையே தான் பிரபலமடைய வேண்டும் (‘வற்ற வழியிலே ஒரு பாம்பு இருந்தது. என் சரூப்பாலான அதை அடிச்சுக் கொன்றேன்’) என்பதற்காகப் பொய் கூறுவது ஒரு வகை. இன்னொரு வகை, பிறரின் பெயரைக் கெடுப்பதற்காகக் கூறும் பொய். சிறு குழந்தையைக் கிள்ளிவிட்டும், அந்தப் பழியை வேறொரு சிறுவன் மீது போடுவதும் இந்த வகைதான்.

முதல் வகைப் பொய்யையாவது, அவ்வளவு பெரிதுபடுத்த வேண்டாம். இரண்டாம் வகைப் பொய்யை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும். ஒரு மனம் வயது குழந்தை, மலே உள்ளது போல் நடந்து கொண்டால், (உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டும்) அந்த வேறொரு சிறுவன் ஒப்புக் காகவாவது திட்டி, உங்கள் குழந்தையின் மனதை மகிழ்விப்பது ஆபத்தான செயல். சொல்லப்போனால், இப்போன்ற பொய்களினால் மற்றவர்களுக்கு என்னென்ன விதமான துயரங்கள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு என்பதை அப்படிப் பொய் சொல்லும் முதல் நாளிலேயே விளக்கி, அந்தப் பழக்கத்தைக் கைவிட வகைக் வேண்டும்.

சந்திப்பு, ஆக்கம்: ஜி.எஸ்.எஸ்.

நன்றி - குமுகுமம்

Written by

Tuesday, 05 August 2008 13:51 -

http://kulanthaikal.blogspot.com/2004/04/blog-post_02.html